

Starec pa je zaječal na trdem ležišču: «Ali je še kdo med vami, ki lahko prebere pisano pismo?» Oglasil se je Vrtarjev Martinče. In vzal je list v umazano svojo roko ter trgjal iz njega besedo za besedo. Ali vse je bilo tako, kakor je bil Tomažek prebral!

Stari je silno prebledel in globoko je zdihnil: «Zdi se mi, da res ne mara za me!»

In kako težko je spravljal besede iz grla! Potem pa se je obrnil proti steni in ničesar ni hotel odgovoriti. Šele ko smo odhajali, se je obrnil in izpregovoril zamolklo: «Pa mu nikar ne pravite, da sem težko, prav težko umrl!»

Po noči pa je umrl. Prav ubožno smo ga pokopali. Na grobu ni spominka. Vsako pomlad zraste na njem nekaj trave in osata. Ali po tem grobu nikdo ne povpraša.

Taki so ti naši otroci!

III.

Miha Kovarjev.

«Kaj boš zabavljal,
Miha Kovarjev,
Ki nimaš nič dnarjev!»

Tako se je pelo v Petelinčkovi gostilni. A glasovi, ki so peli, ne rečem, da so bili čisti in jasni. Pel je tudi Lozarjev Jurče z raztrganim

svojim grlom, in vmes tulil Kalanov France ter izpuščal od sebe glasove, kakor staro jeklo, če se krha ob kamen:

«Kaj boš zabavljal,
Miha Kovarjev,
Ki nimaš nič dnarjev!»

In ravno polnoči je udarilo na bližnji cerkvi, ko so se med takovim petjem pri Petelinčkovih vežna vrata z veliko silo odprla na iztežaj. Pri odprtih teh vratih pa se je prikazala podoba Kovarjevega Mihe.

Sadarjev Korle, čevljar, pa je tisti večer pri sosedu do pozne noči šival. Mimogredoč je mož takoj opazil, da Miha ni bil prišel iz proste svoje volje do vežnega praga. Zakaj iz veže se je prikazalo kakih osmero rok, katere so bile z Mihovim telesom več ali manj v tesni zvezi. In res je Miha potem kakor pero sfrčal, s svojim truplom premeril zrak in končno obležal v snegu. Da ni takoj vstal, se ve, ker Miha je bil pijan, prav močno pijan. Ko pa je takisto v snegu ležal, in ko se je bilo tisto osmero rok, izpolnivi svojo nalogo, v vežo nazaj poskrilo, je prišel še na dan ali bolje na noč Kamnarjev Tinče, tista šibka in bojazljiva žival, katera se je hotela vselej domov pod streho skriti, kadar je hotel nastati pretep. Ali danes je neizrečeno mogočno pristopil v sneg k Mihi ter mu s težko okovano nogo še eno ali dve primeril čez hrbet in

dejal srdito: «Ti boš nam (in besedo je poudarjal), ti boš nam zabavljaj! Mi smo od fare!»

Potem pa je tudi Tinče odhitel v vežo in veže duri zalopnil za sabo.

Miha se je mrmraje vzdignil. In srdit je bil.

«Kar izpijem, plačam, pravim, pravim, pravim! In kaj ste vi vsi? Kaj si ti stara šivanka, Lozarjev Jurče? In ti stara pijavka, Kalan? In kaj si ti, uboga sova, Petelinček? In ti Kamnarjev Tinče, jetika jetična? In kaj si ti (obrnivši se na čevljarčka, blizu pristopivšega), ti Korle, raztrgano obuvalo ti? Kaj ste vi vsi? vprašam, vprašam, vprrrr-ašam!»

Končno se mu je jeza potolažila, in duša se mu je pričela tajati, da se je sam sebi smilil, prav zelo smilil. In skoraj jokaje je sam sebi govoril tole opominjevanje: «Si pač že spet pijan, Miha! In v temno noč so te vrgli, in otepli so te! Vidiš, in slabši si kot vsak berač, in vsak te sme pretepavati! Ti si revež, ti si revež! In raztrgan si tudi, in gorke obleke nimaš, ker ti vse zapiješ, vse zapiješ! No, pa si bil spet tepen! Oj zahvali svetega Boga, da nimaš ne žene, ne otrok! To bi ti bili reveži!»

In tedaj je uboga stvar v istini pričela jokati, kakor je že tako navada pri izpilih ljudeh. Potem pa se je odplazil, solze prelivajoč, proti Petelinčkovemu svinjaku. Ondi pa je bila pri lini k podstrešju prislonjena lestva. In po

tej lestvi je splezal navzgor ter izginil pod ostrejšem, da bi se zaril v slamo.

In že je hotel Sadarjev Korle odkrevljati, meneč, da je sedaj vse pri kraju, kar se hipoma v lini pri svinjaku še enkrat prikaže Mihova podoba. A tedaj ni več jokal. In zopet je bil jezen in pestil je roke ter srdito zakričal: «Kaj ste vi vsi, kaj?»

In ko ni bilo odgovora, je še zakričal: «Miha se vas nič ne boji!»

S to zavestjo je izginil ter se zaril v slamo.

* * *

Pred dvajsetimi leti pa je bila stvar čisto drugačna. Tedaj Miha še ni pil, tedaj tudi ni nosil raztrgane obleke. Takrat je bil pri nas «gospod» tisti stari gospod Andrej, ki se je med mašo vedno potil in ki je na prižnici tako resnično pravil, da tatje in bogatini ne bodo gledali nebeškega kraljestva: prvi ker kradejo, drugi pa, ker za dušo nič ne storé.

Dve reči pa je moral gospod Andrej vedno pri hiši imeti: lepega konja in pa zalega hlapca! In če vam povem, da je bil tedaj pri gospodu Andreju hlapec Miha Kovarjev, lahko mi verjamete, da je bil zal človek!

Kadar je moral gospoda peljati na godovanje k temu ali onemu sosedu, je prihitela vsa vas, da je gledala gospodovega svetlega konja, in pa Miho, zalega hlapca.

Ko pa sta se potem proti večeru vračala, je gospod Andrej vesel in srečen slonel v svojem vozičku. In potegnili je iz žepa modro ruto, si obrisal ž njo obraz ter dejal: «Miha!»

Miha pa se je ponosno obrnil proti gospodu in pričel se je tale razgovor:

«Miha, ali si jih videl?»

«Videl pa, videl!»

«Hek! hek! Miha, ali si videl, v kakšnem košu se je priplazil gospod Matevž? Da ga (s povzdignjenim glasom), da ga le sram ni, sram! A je to, kar ima vpreženega (z zaničljivim glasom), konju podobno, Miha?»

«Res, slabo živinče je!»

«Kaj živinče! To še živinče ni! To je mačka, pa ne konj! In ali si videl, v kakšnem loncu da je priotikal Šmarjetni gospod Anton? Ali je to voz, te vprašam?»

«Res, slab voziček je!»

Tako so prišli na vrsto vsi «gospodje» sosedje in konji in vozovi njihovi. A vsi ti konji in vozički so bili slabi in nič prida! Končni sklep pa je bil, da ima dobrega konja in pošten voz samo gospod Andrej! Miha pa je vedel stvar zasukati tako, da se je temu sklepu pridejal še drugi in sicer ta, da ima tudi dobrega hlapca edino le in samo gospod Andrej!

In tako je bilo dve, tri leta vse dobro. Gospod Andrej pa je imel brata v Loki. Ta je

bil sodnik in sodil je o nas, če smo se bili pretepli, ali če je bil kdo biriče oklestil. Ta nas je sodil in zapiral je nas in trd je bil z nami, da smo se ga bali kot živega vruga. Mlade ponočnjake pa je polagal na klop, in če si le malo zaukal sredi vasi o polnoči, te je poklical predse in ukazal ti jih je deset do petnajst naštetih, težkih, vročih, da si Ježeš-Marijo klical, in da so se ti napravili krvavi žulji na tistem delu telesa, na katerega so ti bile naštete.

Ta sodnik je imel tedaj mlado hčer, takšno gosposko stvar v široki obleki. Le-ta je neko poletje prišla h gospodu; in nekdam v nedeljo zjutraj, ko je gospod Andrej pel sveto mašo, je sedela v gospodovi klopi pod prižnico, in iz belih peč se je videla njena glava, na kateri je bilo nakopičenih toliko las, da bi jih bil človek komaj v košu odnesel.

Po maši pa smo stali pred cerkvijo in čudili smo se, da zraste na človeški glavi toliko las.

Košnikov Lenart, ki je bil v cesarski armadi in je tam služil nekega majorja, pa je nam takoj to stvar razložil in razjasnil.

Tisti njegov gospod je imel ženo, katera je tudi nosila na glavi tako butaro las. Nekdam zjutraj, ko je bila gospa ravno vstala, pa ga je gospod poklical v sobo. In tedaj je videl, da so skoraj vsi tisti njeni lasje ležali na mizi. Snemala jih je z glave, kakor mi snemamo svoje klobuke, in po noči je spala brez njih.

Spletena pa je bila tista butara Bog vé iz kakovih konjskih repov, a človeškega lasu ni bilo v nji!

Mi pa smo takoj vedeli, da ima tudi ta take lasé, narejene iz Bog vé kakovih konjskih repov. In smejali smo se, in to po vsi pravici. Čemu bi se človek pačil z glavo? Naj to nosi, kar mu je dodelil gospod Bog!

Ta dekle je torej obtičala pri gospodu Andreju. In svoj križ je moral imeti ž njo! Preobrnila mu je ves dvor in v nered je spravila vse. V kuhinji je gospodovala kuharico, tisto staro Marjeto, da je hotela uiti; v hlevih pa je zopet jezila dekle, da so hotele zapustiti dobro službo. A gospod Andrej si ni vedel pomagati. Samo posle je prosil, naj potrpe, naj potrpe. Ona pa si ga je obvijala krog svojih prstov, in če se je srdil na njo, se mu je smejala ter mu kazala bele svoje zobe, tako da je gospod oče pozabil svoje jeze, in da jo je v svoji dobrodušnosti kot sorodnico rad imel.

Pa še nekdo jo je rad gledal pod taisto streho. Bil je to hlapec Miha. Bog vé, kako da mu je bila zmešala glavo? Ali bil je zmešan, čisto zmešan! In kako je pazil potem na se! Česal si je skrbno zaručene svoje lase, obvezaval si krog vrata svilnato, pisano ruto in v žep si vtikal čipkaste robce, da je moral ženski dopasti, če je le oči imela v glavi. A taka

gosposka ženska ima tudi v tem svoje muhe! Le tisti suhi drogovi, tisti dolgi češarki gosposki, ki ne tehtajo več kot kak petelin, le tisto ji ugaja. A takega čez pleča lepo širokega človeka, kakor smo mi na kmetih, še pogledati noče! No, pa vsaj tu ni bilo tako!

Nekdaj, ko smo na vaškem mostičku stali in je tisti Vinharjev Matevž, ki je bil slep na eno oko, hotel trditi, da ima ta ženska lasé iz konjskih repov, ga je vzel Miha mahoma v svoje pesti in pretepel in pretolkel ga je, da je Matevžek ves krvav odnesel svoje kosti. A nikdar potem ni več govoril o tistih konjskih repih! Nam pa je stvar dala premisleka, in oči smo odprli in videli več kot poprej. Maruša Repulja, ki je po sejmovih «sladke reči» prodajala, je kmalu potem letala od hiše do hiše, ter kričala: če že veste, če že veste, da je Miha, da je Miha zagledal se v tisto gosposko!

Ali mi smo reči opazovali in gledali na vse. In videli smo, da se je tista ženska pričela rada oblačiti v kmečko obleko. In če so na travnikih kosili, je prišla gotovo tja in smukala se med kosci ter počenjala svoje sitnosti; Mihi pa so se oči svetile kakor živo oglje, da smo si takoj morali misliti kaj in kako.

Vedno je letala za njim. Če je šel na vrt nakositi zelene trave za živino, že mu je tičala za hrbtom. In tiho sta govorila med sabo in glasno se smejala!

Gospod Andrej pa je bil slep in ničesar ni videl. Star je bil mož; sam dober in nesumnjav, je bilo lahko mogoče, da ničesar ni videl!

Ali še celo gosposko jed je pustila, prišla k družini ter z leseno žlico jedla iz sklede. Da pa je pri tem vedno tik Mihe sedla, to se ni seveda samo tako pripetilo. A mi smo to vse opazili. Gospod Andrej pa, če je prišel v hišo k družini, ni opazil ničesar. In še dobro se mu je zdelo, ko jo je videl sredi svoje družine. Star mož je bil in mislil je, da je vse v redu.

Nekdaj v pozni noči je lezel Šarevčev Pavliha domov. Tam doli v Dolgih njivah je krtom nastavljal. Potem pa se je bil v gostilni malo pomudil. Lovil je krte po polju in nastavljal jim pasti. A dostikrat ti je prilezel v hišo s krtom v kleščah, in si mu plačati moral, češ, da ti ga je ujel na tvojem polju. In če mu tudi nisi ukazal nastaviti, moral si mu vendar plačati, ker Pavliha je imal oster jezik, da smo se ga bali vsi.

Ta je torej, iz Dolgih njiv gredoč, tistega večera kresal mimo cerkve. A dobro je videl, da je imel gospod Andrej še luč pri sebi. Tam zadaj nad kuhinjo pa je postavljena bila lestva do okna. In na tej lestvi je tičal nekdo, in pri oknu je bil tudi nekdo!

Pavliha pa si je stvar takoj raztolmačil, in takoj je mož vedel, da lestva tja sama ni bila

prišla. Kdo pa da je na lestvi, in kdo da je pri oknu, si je tudi lahko mislil.

Tedaj pa je Pavliha sam sebi takole govoril:

«Če jima pravim: ‚dober večer!‘ morda jima vseč ne bode. In skoraj gotovo se potem Miha z lestve spusti in me ujame, kakor ujamem jaz krta v klešče. In nič manj gotovo ni, da mi potem na rebra naloži svoje pesti, da jih pomnim nekaj časa. Bolje je, da si torej na tisto stran, kjer stoji lestva, zatisneš oko in da ničesar ne vidiš!»

In Pavliha je na tisto stran, kjer je stala lestva, zatisnil oko, gugal se mimo in videl ni ničesar:

Potem, ko je bila že vsa stvar pri kraju, potem šele nam je pravil o tistem večeru.

* * *

Jeseni potem pa je odšla. In Miha je lazil klavrno okrog in slabe volje je bil.

Prišel je predpust. Snega je padlo, da je nam strehe podiralo. Podrla se je tudi tista velika lipa pred cerkvijo, da je padla v cerkvena okna ter jih razbila. Kavk in vran pa se je v črnih oblacih vlačilo krog vasi. In če si na vrtu razgrebal sneg ter nastavil skopec, si ujel po dve na enkrat. Žival je stradala, da je bilo groza!

Nekega jutra je gospod Andrej poklical pred se svojega hlapca ter mu dejal:

«Miha, vprezi konjička!»

In Miha je vpregel konjička v takšne tanke sani. Ko pa je gospod Andrej položil nanje težko svoje truplo, so zastokale, da je človek menil, da se morajo vsak trenutek potreti pod gospodom. No, pa so ga vendar držale!

Proti mestu sta se odpeljala. Med potjo pa je gospoda Andreja hlapec Miha povprašal, po kaj da se gre v mesto.

A gospod je dobrovoljno zamežikal in dejal: «Danes imava veselo pot, Miha! Danes se bomo dobrega najedli, da bode le kaj! In tudi ti, Miha, upam da tudi ti!»

«Morda nova maša?» je vprašal Miha od strani.

«Kaj nova maša! Kdo sedaj poje nove maše!» se je zavnel gospod.

«Torej ženitev?»

«Ženitev pa, ženitev pa, Miha!»

«Kdo pa? Nemara gospod sodnik?»

«Ta jo že ima! Lej ga nespametneža, kako vpraša!»

Miha je umolknil.

Gospod pa je dejal smejaje: «Hčer je oženil, hčer!»

«In ali je dosti primožila?»

«No je že, je že! Pa saj veš, če bi ne bil jaz nekaj brsnil!»

«Ali ima gospod sodnik več deklet?» je še povprašal Miha.

«Cel kup, cel kup!»

Dalje si Miha ni upal povpraševati.

Lovričkov Grega, ki je tisto jutro nesel davke v mesto ter se bil prisedel k Mihi na sprednji sedež, pa je hotel videti, da je Miha nekako zamišljen potem sedel tik njega. Čudno se mu je tudi dozdevalo, da je Miha pri najmanjši priliki zaklel, seveda tako tiho, da ga gospod ni čul.

Ko pa je Grega pri davkarjih opravil, je odšel v cerkev, kamor je vrelo vse. Stopivši v božjo hišo pa je takoj zapazil, da so pri oltarju gorele vse sveče, in da se je pelo, kakor ob največjem prazniku.

Po klopeh se je trlo gospode. Končno pa je petje potihnilo, in pred oltar sta stopila ženin in nevesta. Njo pa je Grega, ki je imel ostro oko, takoj spoznal. Bila je tista nemirna stvar, ki je poprej med poletjem gospodu Andreju sitnosti napravljala v hiši. A danes se je Gregi neizrečeno zala zdela! Imela je čez in čez belo obleko in krog glave venec belih rož (Bog ve, kje so jih izteknili po zimi!). A obleka se je vlekla za njo, tako da bi bil v tisto, kar se je vleklo, oblekel deset kmečkih deklet. K nji pa je pristopil takšen tenak, gosposki človek, z bradatim obrazom, in s črno, na rep vrezano suktnjo. Ko pa je Grega tega človeka opazoval in pregledaval, se mu je dozdevalo grozno čudno, kako da more dekleta to šibico

rajše imeti, kot pa Miho, ki je bil vendar najlepši človek v desetih vaseh. Tedaj pa se je Lovričkovemu Gregi dozdelo, da je nekdo blizu njega prav globoko zdihnil. In glejte, ko se je mož ozrl bolj natanko, je videl tam pri strani ob cerkvenem stebru sloneti Miho. V enomer je zrl tja proti oltarju, in oči so mu kakor raku stale izpod čela. Bil je revež prikazen, da se je moral vsakemu smiliti! Ko se je Grega potem zopet obrnil proti oltarju, je zagledal tudi gospoda Andreja. Z modro ruto si je obrisal potni obraz. Potem pa je pričel govoriti, kako da mora ženska svojega moža rada imeti, povsodi iti za njim ter mu biti pokorna in zvesta. In opominjal je ženina in nevesto, naj se rada imata; in poudarjal je še posebno, naj otroke, če jih jima Bog da, vzgojita krščansko in v naši sveti veri. Nevesta je tiščala bel robec do obraza in jokala. Končno je gospod Andrej povprašal ženina, hoče li to nevesto, in nevesto, če hoče tega ženina. Ali oba sta dejala, da hočeta.

Po dokončanem svetem obredu pa je vse zapustilo cerkev in pred oltarjem so pogasnili sveče. Miha pa se ni genil s svojega mesta. V enomer je še zrl tja proti oltarju, in debele kaplje so mu lezle čez čelo.

Grega je k njemu pristopil in dejal: «Kaj boš stokal, Miha? Vzeti bi je tako ne bil mogel! Ali ti naj taka gosposka stvar koplje na polju in vodo prinaša na glavi? Bodi pameten!»

Grdo ga je pogledal. A zunaj cerkve je izpregovoril zamolklo:

«Pojdi Grega! Danes ga bova pila!»

In šla sta. In dajal je za vino vse popoldne, in pila sta vse popoldne. Ko pa je prišel večer, je Grega zlezal pod mizo, Miha pa zaspal na klopi.

Ali gospod Andrej, povrnivši se od gosposke pojedine, ni dobil vpreženega senivčka.

Prebudil je Miho. A ta je gledal debelo, in noge ga niso hotele nositi.

Gospod se je prestrašil: «Moj Bog, Miha, ti si pijan!»

Kaj tacega se do sedaj še ni bilo pripetilo nikdar! In gorje hlapcu, če se je v gospodovi službi kdaj napil! Takoj je moral pobrati svoja kopita ter odlaziti. In gospod Andrej videč, da mu hlapec omahuje tjinsem, kakor drevo, od piša semtertja metano, je takoj sklenil, da je danes Miha zadnji dan hlapec pri njem.

«Miha, ti si grozno pijan!» je vzkliknil še edenkrat.

A Miha je čisto vse pozabil ter predrzno odgovoril: «Če sem, saj sem za svoje!»

In zvalil se je na klop in takoj zopet trdno zaspal. Gospod Andrej pa je moral najeti drugega voznika, da ga je pripeljal iz mesta.

* * *

Miho pa je gospod res spodil iz svoje službe. Potem pa se je klatil okrog po vasi ter postal izgubljen, čisto izgubljen človek. Kar je bil po starših dobil in kar si je bil v službi prihranil, to vse je naglo po grlu pognal. Presedeval je po cele dni v gostilni in izlival v sé kupo za kupo.

Ko pa je skoraj vsak dan pijače napit prihajal na svit ter se takisto opotekal med hišami, so ga kmalu opazili vaški otročaji. In ker se je takoj razsrdil, če so ga dražili, dražili so ga vedno bolj in bolj. Mi pa smo govorili, da je škoda tega človeka. A kaj smo hoteli? Če si mu kaj dejal, se je razjaril takoj in žugal te pretepsti in pobiti. Ves je zdivjal. A pijače je spravil v sé, da smo se le čudili, da si ni pokončal svojega življenja.

Končno je postal velik revež. V svoji mladosti se je bil izučil čevljarskega dela. In ko je bilo vse zapito in zapravljeno, je umazan in raztrgan lazil po hišah in beračil, da se mu je dalo kaj zašiti. A če je le dobil denar, ga je pri tej priči zapil. Ker pa je imel tudi lastnost, da je v pijanosti rad zabavljaj, so ga pretepevali in iz gostilen metali.

Preteklo je bilo potem skoraj dvajset let.

Gospod Andrej je bil še vedno pri nas. A star je bil kakor zemlja. Mi pa smo ga radi imeli, ker je bil dober gospod!

Nekdaj spomladi pa je k njemu prišlo zopet takšno gosposko dekle. Tudi je nosilo na glavi

kepo las, in nam vsem se je videla prvi prav zelo enaka.

Pomlad je torej bila in nad nami se je razpenjalo vedno jasno nebo. Ptice so pele po vseh grmih; krog cerkvenega stolpa so že švigale lastovice in sokoli. A v gospodovem vrtu je cvetelo stotero pisanih rož in krasno je bilo vse.

Med rožami pa je hodilo tisto dekle po peščenih potih in trgalo cvetje ter letalo krog starega gospoda. Le-ta pa se je na soncu grel ter z živim veseljem zrl na njo, ki je bila kakor ptica v prvi pomladi.

Tedaj je mimo pritaval Miha Kovarjev. Teške so mu bile noge in z rokami se je moral prijemati za vrtno ograjo, da ga ni vrglo na tla. Ugledavši njo med cvetjem in čuvši njeno smejanje, so se mu napele oči in uprl jih je na njo. In hipoma so izginile vse vinske moči iz njega in kakor sveča se je postavil tik ograje.

«Ali si vendar spet tu?» je bolestno zajčal. In divje je kričal: «Ali poglej me, kakšen, kakšen revež sem postal — zavoljo tebe! Zavoljo tebe!»

Občutil je hipoma vso svojo revščino, se zgrudil na zemljo ter pričel kakor otrok glasno jokati.

Gospod Andrej pa je odpeljal dekleta iz vrta rekoč, da je to star pijanec in star grešnik.

Bila je hči one, ki je pred dvajsetimi leti bila prišla h gospodu Andreju!

Od tedaj pa je Miha še bolj popival.

In ravno pozimi potem je bilo, da so ga v pozni noči vrgli pri Petelinčkovih na plan. Splazil se je, kakor smo videli, na svinjak, da bi ondi prenočil. Čez noč proti jutru je nastal hud mraz. In ko so drugo jutro prišli po slamo, je ležal Miha v nji — ali bil je mrtev. Čez noč je bil zmrznil!

IV.

Kobiljekar.

Vi vsi veste, kakšen mož je bil nekdam stari Kobiljekar! Kadar je na dvorišču tik svoje hiše stal in gledal to bogastvo okrog sebe, tedaj pač ni bilo čuda, da je mož ponosno povzdignil glavo in zaničljivo se oziral po raztrganih strehah svojih sosedov. In brez šale vam rečem, da tedaj v vsi dolini ni bilo takega selišča, kakor je bilo Kobiljekarjevo. Hiša, visoka in prostorna, je imela okna, kakor jih vidite le pri cerkvah, in njena streha je bila krita s ploščami, da se je kar lesketalo, ko je posijalo sonce na njo. Pred poslopjem pa je bilo dvorišče z belim peskom posuto in dva pava sta postopala tod okrog, letala po strehah in grdo kričala. Časih sta pa tudi takisto lepo razprostirala vsak svoj rep, da so vaški otroci kričeč skupaj drli in milo gledali, če se bode pač izgubilo «zlato pero iz zlatega repa».